TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 16. jūlijā *

Lieta C-128/08

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *tribunal de première instance de Liège* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 20. martā un kas Tiesā reģistrēts 2008. gada 28. martā, tiesvedībā

Jacques Damseaux

pret

État belge.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits (referents) un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

* Tiesvedības valoda — franču.

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretāre R. Šereša [*R. Şereş*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 5. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Damso [*Damseaux*] vārdā — E. Traversa [*E. Traversa*], *avocat*,

— Beļģijas valdības vārdā — Ž. K. Alē [*J.-C. Halleux*], pārstāvis,

— Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*] un K. Blaške [*C. Blaschke*], pārstāvji,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un H. K. Grasija [*J.-C. Gracia*], pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā — I. Bruni [*I. Bruni*], pārstāve, kurai palīdz P. Džentili [*P. Gentili*], *avvocato dello Stato*,

— Nīderlandes valdības vārdā — M. Norta [*M. Noort*] un K. Viselsa [*C. Wissels*], kā arī I. de Frīss [*Y. de Vries*], pārstāvji,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — L. Sīboruts [*L. Seeboruth*] un S. Forda [*S. Ford*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — R. Liāls [*R. Lyal*] un Ž. P. Kepenns [*J.-P. Keppenne*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par EKL 56. panta un EKL 293. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp Damso un Beļģijas nodokļu administrāciju par Beļģijas nodokļa uzlikšanu dividendēm, kuras viņš ir saņēmis no Francijā reģistrētas sabiedrības un kurām jau tika uzlikts nodoklis šajā pēdējā minētajā valstī.

Atbilstošās tiesību normas

3 Starp Beļģiju un Franciju 1964. gada 10. martā noslēgtās Konvencijas par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu un abpusējas administratīvās un juridiskās palīdzības noteikumiem ienākumu nodokļu jomā, ko groza ar Briselē 1999. gada 8. februārī parakstīto papildu vienošanos (turpmāk tekstā — "Francijas un Beļģijas konvencija"), 15. pantā ir paredzēts:

"1. Dividendēm, kas rodas vienā līgumslēdzējā valstī un ko izmaksā citas līgumslēdzējas valsts rezidentam, ir uzliekams nodoklis šajā otrajā valstī.

2. Tomēr, neietekmējot 3. punkta noteikumus, šīm dividendēm var uzlikt nodokli tajā līgumslēdzējā valstī, kuras rezidente ir dividenžu izmaksātāja sabiedrība, un saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem, bet tādā veidā uzliktais nodoklis nevar pārsniegt:

[..]

b) 15 % no dividenžu bruto summas [..].

Šis punkts neattiecas uz nodokļu uzlikšanu tiem sabiedrības ienākumiem, no kuriem tiek izmaksātas dividendes.

[..]

4. Ja Beļģijas rezidents nesaņem 3. punktā paredzētos ienākumus, bet saņem dividendes no Francijas rezidentes sabiedrības, tas var lūgt šīm dividendēm uzliktā priekšnodokļa, ko samaksājusi dividenžu izmaksātāja sabiedrība, atmaksu. Francija no atmaksātās summas var veikt nodokļa ieturējumu ienākumu gūšanas vietā, kas ir paredzēts šī panta 2. punktā, ar likmi, ko piemēro ar atmaksātām summām saistītajām dividendēm.

[..]"

4 Francijas un Beļģijas konvencijas 19.A pantā ir noteikts:

"Dubulto nodokļa uzlikšanu novērš šādi:

A. Attiecībā uz Beļģiju:

1. Ienākumi no kapitāla, uz kuriem attiecas 15. panta 2.–4. punktā definētais režīms, no kā Francijā faktiski ir ieturēts nodoklis ienākuma gūšanas vietā un ko saņem Beļģijas rezidentes sabiedrības, kas maksā sabiedrību ienākuma nodokli, ir, iekasējot nodokli ienākumu gūšanas vietā pēc parastās likmes no Francijas nodokļa neto summas, atbrīvoti no sabiedrību ienākuma nodokļa un nodokļa par dividenžu izmaksāšanu Beļģijas tiesību aktos paredzētajos apstākļos.

Attiecībā uz iepriekšējā daļā minētajiem ienākumiem, ko saņem citi Beļģijas rezidenti, [..], no kuriem Francijā faktiski ir ieturēts nodoklis ienākuma gūšanas vietā, Beļģijā

maksājamais nodoklis par to summu, no kuras atskaitīts Francijas ieturējums, tiek samazināts, pirmkārt, par samaksātā nodokļa ienākumu gūšanas vietā summu pēc parastās likmes un, otrkārt, par vienotas likmes ārvalstu nodokļa atskaitījumu saskaņā ar Beļģijas tiesību aktos noteiktiem nosacījumiem, šai daļai neesot mazākai par 15 % no neto summas.

Attiecībā uz dividendēm, uz ko attiecas 15. panta 2. un 3. punktā definētais režīms un kas tiek izmaksātas fiziskai personai, Beļģijas rezidentam, viņš iepriekš minētā vienotas likmes ārvalstu nodokļa atskaitījuma vietā attiecībā uz šiem ienākumiem var saņemt nodokļa atlaidi pēc likmes un nosacījumiem, kas ir paredzēti Beļģijas tiesību aktos attiecībā uz Beļģijas rezidentu sabiedrību izmaksātajām dividendēm, ar nosacījumu, ka par to tiek iesniegts lūgums vēlākais ikgadējās nodokļu deklarācijas iesniegšanas termiņā.

[..]"

5 Kodeksa par ienākumu nodokli, kuru saskaņoja ar Karaļa 1992. gada 10. aprīļa dekrētu un apstiprināja ar 1992. gada 12. jūnija likumu (1992. gada 30. jūlija *Moniteur belge* pielikums, turpmāk tekstā — "*CIR* 1992"), 171. pantā ir paredzēts:

"Atkāpjoties no 130.–168. panta, var uzlikt atsevišķu nodokli, izņemot, ja šādi aprēķināts nodoklis, tam pieskaitot nodokli par citiem ienākumiem, ir lielāks par to, kurš rodas, piemērojot minētos pantus visiem ar nodokli apliekamajiem ienākumiem:

[..]

2.a pēc 15 % likmes:

[..]

b) 269. panta 2. daļas 2. punktā, 3. daļā un 11. daļā minētajām dividendēm.”

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

6 Damso, Beļģijas rezidents, laika posmā no 2005. līdz 2007. gadam saņēma dividendes no akciju sabiedrības *Total*, kuras juridiskā adrese ir Francijā un kurā tam piederēja 5463 akcijas.

7 Par šīm dividendēm vispirms tika ieturēts 25 % nodoklis ienākumu gūšanas vietā Francijā. Piemērojot Francijas un Beļģijas konvencijas 15. panta 2. punktu, Damso varēja lūgt atmaksāt daļu no šī nodokļa, lai par šīm dividendēm Francijā tiktu ieturēts nodoklis tikai 15 % apmērā.

8 Summai pēc šī nodokļu ieturējuma tika uzlikts Beļģijas nodoklis ienākumu gūšanas vietā 15 % apmērā par kustamo mantu.

9 Uzskatot, ka Francijas izcelsmes dividendēm tika uzlikti lielāki nodokļi nekā Beļģijas izcelsmes dividendēm un ka, atļaujot Francijas Republikai ieturēt nodokli ienākumu gūšanas vietā, Beļģijas Karalistei kā rezidences dalībvalstij bija jāatļauj ieskaitīt Francijas

nodokli Beļģijas nodoklī ienākumu gūšanas vietā vai atteikties no nodokļa ienākumu gūšanas vietā, lai novērstu dubulto nodokļa uzlikšanu, Damso iesniedza sūdzības pret Beļģijas nodokļu administrācijas izdotajiem paziņojumiem par maksājamo nodokli attiecībā uz saņemtajām dividendēm.

10 Tā kā Beļģijas finanšu administrācija noraidīja šīs sūdzības, pamatojot ar to, ka Francijas un Beļģijas konvencijas 15. pantā ir paredzēta dividenžu aplikšana ar nodokli gan Francijā, gan Beļģijā, Damso vērsās *tribunal de première instance de Liège* [Lježas pirmās instances tiesā].

11 Šī tiesa uzskata, ka, lai gan to situācijas ir objektīvi salīdzināmas, uz Beļģijas rezidentiem attiecas atšķirīga nodokļu kārtība, atkarībā no tā, vai tie saņem dividendes no Beļģijā vai citā dalībvalstī dibinātas sabiedrības. Ja Beļģijas rezidentam ārvalstu sabiedrības izmaksātās dividendes tiek pakļautas starptautiskai juridiskai dubultai nodokļu uzlikšanai, tad Beļģijas sabiedrību izmaksātām dividendēm Beļģijas rezidentam tiek uzlikts nodoklis tikai 15 % apmērā saskaņā ar *CIR* 1992 171. panta 2.a punkta b) apakšpunktu un tām netiek uzlikts dubults nodoklis.

12 Uzsverot, ka lūguma sniegt prejudiciālo nolēmumu lietā C-513/04 *Kerckhaert* un *Morres*, kurā tika pasludināts 2006. gada 14. novembra spriedums (Krājums, I-10967. lpp.), priekšmets nebija Francijas un Beļģijas konvencija, *tribunal de première instance de Liège* norāda, ka šī konvencija ir daļa no Beļģijas nodokļu tiesību aktiem un tādēļ tai jābūt atbilstošai Kopienu tiesībām. Šī tiesa uzsver arī to, ka Beļģijas Karaliste nav veikusi nekādus pasākumus, lai novērstu dubultu nodokļa uzlikšanu minētajām dividendēm.

13 Šajos apstākļos *tribunal de première instance de Liège* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [EKL] 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir aizliegts no [Francijas un Beļģijas konvencijas] izrietošais ierobežojums, kas ļauj pastāvēt daļējai dubultai nodokļa uzlikšanai Francijā dibināto sabiedrību dividendēm un kas šīm dividendēm uzliek lielāku nodokli salīdzinājumā ar Beļģijas nodokli ienākumu gūšanas vietā, ko piemēro Beļģijas sabiedrības Beļģijā dzīvojošam akcionāram izmaksātajām dividendēm?

2) Vai [EKL] 293. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to Beļģijas [Karaliste] ir vainojama bezdarbībā, tai neapspriežot ar [Francijas Republiku] jaunu veidu, lai novērstu Francijā reģistrēto akciju sabiedrību dividenžu dubultu aplikšanu ar nodokli?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

14 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai EKL 56. pants neatļauj tādu divpusēju nodokļu konvenciju, saskaņā ar kuru vienā dalībvalstī dibinātas sabiedrības izmaksātajām dividendēm akcionāriem, kas dzīvo citā dalībvalstī, var uzlikt nodokli abās dalībvalstīs, akcionāra dzīves vietas dalībvalstij nenovēršot no tā izrietošo dubulto nodokļa uzlikšanu.

15 Šajā gadījumā saskaņā ar Francijas un Beļģijas konvencijas 15. pantu vienā līgumslēdzējā valstī gūtas dividendes, kas ir izmaksātas otras līgumslēdzējas valsts

rezidentam, ir apliekamas ar nodokli šajā otrajā valstī, bet tajā līgumslēdzējā valstī, kurā dividendes izmaksājusī sabiedrība ir reģistrēta, tām var uzlikt nodokli, kas nepārsniedz 15 % no dividenžu bruto summas.

16 Lai gan tādējādi Francijā reģistrētas sabiedrības izmaksātām dividendēm Beļģijas rezidentam, akcionāram, var uzlikt nodokli abās dalībvalstīs, no Francijas un Beļģijas konvencijas izriet, kā to izklāstīja arī iesniedzējtiesa, ka tā ietver arī normas par dubultās nodokļa uzlikšanas novēršanu.

17 Atbilstoši Francijas un Beļģijas konvencijas 19.A panta 1. punkta otrajai daļai attiecībā uz Beļģijas rezidentu, akcionāru, saņemtajām dividendēm, kurām Francijā ir piemērots nodokļa ieturējums ienākumu gūšanas vietā, Beļģijā maksājamais nodoklis par to summu, no kuras atskaitīts Francijas ieturējums, tiek samazināts, pirmkārt, par samaksātā nodokļa ienākumu gūšanas vietā summu pēc parastās likmes un, otrkārt, par vienotas likmes ārvalstu nodokļa atskaitījumu, kas ir atskaitāma saskaņā ar Beļģijas tiesību aktos noteiktiem nosacījumiem, šai daļai neesot mazākai par 15 % no minētās neto summas. Saskaņā ar Francijas un Beļģijas konvencijas minētā 19.A panta 1. punkta trešo daļu attiecībā uz dividendēm, kurām ir piemērojams šīs konvencijas 15. panta 2. un 3. punktā definētais režīms un kuras tiek izmaksātas fiziskai personai, Beļģijas rezidentam, tas iepriekš minētā vienotas likmes ārvalstu nodokļa atskaitījuma vietā var saņemt nodokļa atlaidi pēc likmes un nosacījumiem, kas ir paredzēti Beļģijas tiesību aktos attiecībā uz Beļģijā reģistrētu sabiedrību izmaksātajām dividendēm, ar nosacījumu, ka par to tiek iesniegts lūgums vēlākais ikgadējās nodokļu deklarācijas iesniegšanas termiņā.

18 Šajā sakarā Francijas valdība norāda, ka tiktāl, ciktāl Francijas un Beļģijas konvencijas mērķis un sekas ir novērst dubulto nodokļa uzlikšanu dividendēm, kuras Francijā dibināta sabiedrība izmaksā akcionāram, Beļģijas rezidentam, uz pirmo jautājumu nav jāatbild.

19 Prasītājs pamata lieta arī uzskata, ka Beļģijas Karalistes pareizi veiktā Francijas un Beļģijas konvencijas 19.A panta piemērošana varētu novērst nodokļa dubultu uzlikšanu akcionāra, kas ir Beļģijas rezidents, Francijā saņemtajām dividendēm. Tomēr Beļģijas Karaliste nepiemērojot šo 19.A pantu, jo Beļģijas tiesiskais regulējums vairs neparedz sīkāku kārtību vienotas likmes ārvalstu nodokļa atskaitījuma veikšanai, kas ir ne tikai Francijas un Beļģijas konvencijas pārkāpums, bet ir arī EKL 56. pantā aizliegta diskriminācija.

20 Atbilstoši EKL 234. pantam uzsāktās procedūras ietvaros Tiesai nav jāinterpretē Francijas un Beļģijas konvencijas 19.A pants un nav jānosaka no tās izrietošie pienākumi; šāda interpretācija ir valsts tiesu kompetencē.

21 Ja šādas interpretācijas ietvaros šī valsts tiesa uzskata, ka Francijas un Beļģijas konvencijas 19.A pants ietver Beļģijas Karalistes pienākumu novērst nodokļu dubultu uzlikšanu ar vienotas likmes ārvalstu nodokļa atskaitījumu vai nodokļa atlaidi, tad šai tiesai saskaņā ar savas valsts tiesībām ir arī jānosaka sekas, kādas ir šī 19.A panta neievešanai.

22 No judikatūras izriet, ka Tiesa EKL 234. panta ietvaros nav kompetenta lemt par iespējamo līgumslēdzējas dalībvalsts izdarīto divpusējās konvencijas, kuru ir noslēgušas dalībvalstis un kura ir paredzēta, lai novērstu vai mazinātu no valstu nodokļu sistēmu līdzāspastāvēšanas izrietošās negatīvās sekas, noteikumu pārkāpumu (šajā sakarā skat. 2007. gada 6. decembra spriedumu lietā C-298/05 *Columbus Container Services*, Krājums, I-10451. lpp., 46. punkts). Tiesai nav arī jāaplūko saikne starp valsts pasākumu un tādas nodokļu dubultās uzlikšanas konvencijas noteikumiem, kāda ir divpusējā nodokļu konvencija pamata lietā, jo šis jautājums neietilpst Kopienu tiesību interpretācijā (skat. šajā sakarā 2000. gada 14. decembra spriedumu lietā C-141/99 *AMID, Recueil*, I-11619. lpp., 18. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Columbus Container Services*, 47. punkts).

23 Tomēr no pirmā jautājuma formulējuma izriet, ka iesniedzējtiesa pamatojas uz pieņēmumu, ka Francijas un Beļģijas konvencija pieļauj juridisku dubulto nodokļa uzlikšanu dividendēm, kuras Francijā dibināta sabiedrība izmaksā Beļģijas rezidentam akcionāram. Līdz ar to iesniedzējtiesas pirmais jautājums ir jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz to, vai EKL 56. pants nepieļauj tādu divpusēju nodokļu konvenciju, kāda ir pamata lietā, saskaņā ar kuru vienā dalībvalstī dibinātas sabiedrības izmaksātas dividendes citas dalībvalsts rezidentam akcionāram var tikt apliktas ar nodokli abās dalībvalstīs un kurā akcionāra dzīves vietas dalībvalstij nav paredzēts beznosacījumu pienākums novērst no tā izrietošo dubulto nodokļa uzlikšanu.

24 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka, lai gan tiešā aplikšana ar nodokļiem ir dalībvalstu kompetencē, tām šī kompetence tomēr ir jāīsteno, ievērojot Kopienu tiesības (skat. it īpaši 2005. gada 13. decembra spriedumu lietā C-446/03 *Marks & Spencer*, Krājums, I-10837. lpp., 29. punkts; 2006. gada 12. septembra spriedumu lietā C-196/04 *Cadbury Schweppes* un *Cadbury Schweppes Overseas*, Krājums, I-7995. lpp., 40. punkts; 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā C-374/04 *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, Krājums, I-11673. lpp., 36. punkts, un 2007. gada 8. novembra spriedumu lietā C-379/05 *Amurta*, Krājums, I-9569. lpp., 16. punkts).

25 Katras dalībvalsts ziņā ir organizēt, ievērojot Kopienu tiesības, savu sistēmu, kā sadalītai peļņai uzliek nodokli, un šajā sakarā definēt ar nodokli apliekamo summu, kā arī piemērojamo nodokļa likmi dividenžu saņēmējam akcionāram (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, 50. punkts; 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā C-446/04 *Test Claimants in the FII Group Litigation*, Krājums, I-11753. lpp., 47. punkts, un 2008. gada 20. maija spriedumu lietā C-194/06 *Orange European Smallcap Fund*, Krājums, I-3747. lpp., 30. punkts).

26 No tā izriet, pirmkārt, ka vienā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības izmaksātas dividendes akcionāram citā dalībvalstī var tikt pakļautas juridiskai dubultai nodokļu uzlikšanai, ja abas dalībvalstis izvēlas īstenot savu nodokļu kompetenci un likt akcionāram maksāt nodokli par šīm dividendēm.

27 Otrkārt, Tiesa jau ir nospriedusi, ka no dažādu dalībvalstu nodokļu kompetences paralēlas īstenošanas izrietošās nelabvēlīgās sekas, ja vien šāda īstenošana nav diskriminējoša, nav EK līgumā aizliegts ierobežojums (šajā sakarā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Kerckhaert* un *Morres*, 19., 20. un 24. punkts, kā arī lietā *Orange European Smallcap Fund*, 41., 42. un 47. punkts).

28 Lai gan dubultas nodokļa uzlikšanas novēršana Eiropas Kopienā ir viens no Līguma mērķiem, tomēr jākonstatē, ka līdz šim brīdim, izņemot 1990. gada 23. jūlija konvenciju par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu sakarā ar asociēto uzņēmumu peļņas korekciju (OV L 225, 10. lpp.), dalībvalstis nav noslēgušas nevienu daudzpusēju konvenciju šajā sakarā atbilstoši EKL 293. pantam (skat. 1998. gada 12. maija spriedumu lietā C-336/96 *Gilly*, *Recueil*, I-2793. lpp., 23. punkts).

29 Tāpat Kopienu tiesību ietvaros, izņemot Padomes 1990. gada 23. jūlija Direktīvu 90/435/EEK par kopēju nodokļu sistēmu, ko piemēro mātesuzņēmumiem un meitasuzņēmumiem, kas atrodas dažādās dalībvalstīs (OV L 225, 6. lpp.), un Padomes 2003. gada 3. jūnija Direktīvu 2003/48/EK par tādu ienākumu aplikšanu ar nodokļiem, kas gūti kā procentu maksājumi par uzkrājumiem (OV L 157, 38. lpp.), nekādi unificēšanas vai saskaņošanas pasākumi, ar kuriem tiktu novērsta nodokļa dubulta uzlikšana, nav veikti līdz pat šai dienai (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Orange European Smallcap Fund*, 32. punkts).

30 Ja nav unificēšanas vai saskaņošanas pasākumu Kopienā, dalībvalstis saglabā kompetenci līgumu vai vienpusējā ceļā definēt savu nodokļu uzlikšanas pilnvaru sadalījuma kritērijus, tostarp attiecībā uz nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu (iepriekš minētais spriedums liet *Gilly*, 24. un 30. punkts; 1999. gada 21. septembra spriedums lietā C-307/97 *Saint-Gobain ZN*, *Recueil*, I-6161. lpp., 57. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Amurta*, 17. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Orange European Smallcap Fund*, 32. punkts). Tām ir jāievieš pasākumi, kas vajadzīgi, lai novērstu dubultas nodokļu uzlikšanas gadījumus, izmantojot cita starpā sadales kritērijus, kas tiek ievēroti starptautiskajā nodokļu praksē (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Kerckhaert* un *Morres*, 23. punkts).

31 Kā tika norādīts šī sprieduma 15. punktā, šajā gadījumā saskaņā ar Francijas Republikas un Beļģijas Karalistes vienošanos par nodokļu kompetences sadali Francijā nodibinātas sabiedrības Beļģijas rezidentam izmaksātas dividendes var tikt apliktas ar nodokli abās dalībvalstīs.

32 Situācijā, kad gan dividenžu izcelsmes dalībvalsts, gan akcionāra dzīves vietas dalībvalsts var uzlikt nodokli šīm dividendēm, uzskatīt, ka dzīves vietas dalībvalsts pienākums ir noteikti novērst šo dubulto nodokļa uzlikšanu, nozīmētu dot prioritāti dividenžu izcelsmes dalībvalstij uzlikt nodokli šāda veida ienākumiem.

33 Pat ja šāda kompetences sadale būtu atbilstoša starptautiskās juridiskās prakses normām, kas ir atspoguļota Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) ienākuma un īpašuma nodokļu parauga konvencijā, it īpaši tās 23.B pantā, nav strīda par to, ka Kopienu tiesības to pašreizējā stāvoklī un tādā situācijā kā pamata lietā nenosaka vispārējus kritērijus kompetences sadalei dalībvalstu starpā attiecībā uz nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu Kopienā (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Kerckhaert* un *Morres*, 22. punkts, kā arī lietā *Columbus Container Services*, 45. punkts).

34 Tādējādi, lai gan dalībvalsts nevar atsaukties uz divpusējo konvenciju, lai nepildītu Līgumā tai uzliktos pienākumus (skat. 2006. gada 14. decembra spriedumu lietā C-170/05 *Internationaal* un *Denkavit France*, Krājums, I-11949. lpp., 53. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Amurta*, 55. punkts), apstāklis, ka gan dividenžu izcelsmes dalībvalsts, gan akcionāra dzīves vietas dalībvalsts var uzlikt šīm dividendēm nodokli, nenozīmē, ka dzīves vietas dalībvalstij ir pienākums saskaņā ar Kopienu tiesībām novērst nelabvēlīgās sekas, kas varētu rasties no šādi starp divām dalībvalstīm sadalītās kompetences īstenošanas.

35 Šajos apstākļos un tiktāl, ciktāl pirmais iesniedzējtiesas jautājums ir tikai par Francijas un Beļģijas konvenciju, uz to ir jāatbild, ka, tā kā Kopienu tiesības to pašreizējā stāvoklī un tādā situācijā, kāda ir šajā lietā, nenosaka vispārējus kritērijus kompetences sadalei dalībvalstu starpā attiecībā uz nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu Kopienā, EKL 56. pants pieļauj tādu divpusēju nodokļu konvenciju, kāda ir pamata lietā, saskaņā ar kuru vienā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības izmaksātajām dividendēm akcionāriem, kas dzīvo citā dalībvalstī, var uzlikt nodokli abās dalībvalstīs, un kura neparedz, ka akcionāra dzīves vietas dalībvalstij ir beznosacījuma pienākums novērst šādi radušos dubulto nodokļa uzlikšanu.

Par otro jautājumu

36 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

37 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

tiktāl, ciktāl Kopienu tiesības to pašreizējā stāvoklī un tādā situācijā, kāda ir šajā lietā, nenosaka vispārējus kritērijus kompetences sadalei dalībvalstu starpā attiecībā uz nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu Eiropas Kopienā, EKL 56. pants pieļauj tādu divpusēju nodokļu konvenciju, kāda ir pamata lietā, saskaņā ar kuru vienā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības izmaksātajām dividendēm akcionāriem, kas dzīvo citā dalībvalstī, var uzlikt nodokli abās dalībvalstīs, un kura neparedz, ka akcionāra dzīves vietas dalībvalstij ir beznosacījuma pienākums novērst šādi radušos dubulto nodokļa uzlikšanu.

[Paraksti]